

Forfatter: Udrag fra De fortryllede Fingre

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 139.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366138208/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

Hænder eller Fingre – og naar jeg saaledes, uden at være nogen Alf eller Fee eller ond Hex, kunde opfylde dit Ønske og give dig Magt til selv at danne dit Ansigt om efter din egen eller andres Smag» – –

«Ak, kjæreste Gudmoder! nu er det jo atter et Eventyr, du fører mig ind i: det er jo Noget, der aldrig virkelig kan skee i Verden.»

«Hvad der kan skee i Verden, veed Ingen, mit Barn, uden Han, der har skabt den» – vedblev den Gamle – «hans Kræfter ere uendelige, og vi Mennesker kjende neppe een af dem blandt mange mange tusinde. Alt, hvad der kan skee ved de guddommelige Kræfter, er naturligt, og alt Naturligt er guddommeligt; men der er flere Naturer, end der er Stjerner paa Himmelen, og hvad der her kan skee efter en høiere Naturs Orden, kan Ingen vide eller forudsee eller forstaae, undtagen Den, det bliver givet af Kræfternes Herre.» Hun sagde Dette ligesom for sig selv med et halvt drømmende Blik – «I øg det forstaaer du ikke, Barn!» – tilføiede hun og klappede den forbausede Thora paa Kinden – «men du veed jo, Vorherre er almægtig og kan Alt hvad han vil – og vil han give dig eller mig Magt til at skabe os selv om, maae vi jo ogsaa kunne gjøre det. Følg med mig, lille Thora! og du skal see, det er intet umuligt Eventyr, jeg taler om.»

Thora saae forundret paa den milde gamle Kone og fulgte hende taus. Snart stode de ved hendes Bolig. Det var et lille nydeligt Huus, der var heelt omsnoet af Humleranker. Døren stod paaklem, og der sad en snechvid Kat paa Tærskelen og snurrede velbehageligt. En lille Blomsterhave omgav Huset. Det var netop Rosernes og Liljernes fælles Blomstertid, og i store Grupper stode disse prægtige Blomster nu, halvt lukkede og ligesom drømmende, i Maanelyset. Thora folte sig saa hyggeligt, men dog hemmelighedsfuldt ulmøde, som det var et vidunderligt Feeslot, hun skulde betrede. – Det var dog kun et lille simpelt Værelse, hun med sin Gudmoder nu traadte ind i; men de hvide Vægge vare behængte med Blomster og grønne Urter; et grønt Gardin skjulte en Alkove; i Stuen stod der et Bord midt paa Gulvet med en høirygget Lænestol for; – paa Bordet laae der en stor Bog opslagen med røde Bogstaver og med mange Billeder af Cirkler og underlige Tegn; over en af de store Kredse, med mange Vinkler og andre Tegn, stod der: «Kong Salomons Seglbillede.»

«Sæt dig ned, mit Barn!» – sagde Gudmoderen og bladede i den store Bog, medens hun af og til syntes at læse med stor Opmærksomhed. Derpaa fremtog hun et fladt Messingbækk med Sand og ridse-